

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNC SIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARDAR, IULIAN

Uimitorul Jack : Jack A. Wesome / Iulian Mardar. - București:

Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0584-0

821.135.1

Ilustrație copertă: Radu-Ștefan Mardar

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Iulian Mardar

Uimitorul Jack / Jack A. Wesome

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Introducere	5
CAPITOLUL I	
<i>În care aflăm cum stă treaba</i>	9
CAPITOLUL II	
<i>În care Jack primește un sfat bun</i>	13
CAPITOLUL III	
<i>În care Jack încearcă și reușește. Sau nu.</i>	25
CAPITOLUL IV	
<i>În care se întâmplă lucruri importante</i>	39
CAPITOLUL V	
<i>În care Jack dejoacă un plan</i>	53
CAPITOLUL VI	
<i>În care este ziua norocoasă a lui Jack</i>	69
CAPITOLUL VII	
<i>În care se întâmplă lucruri</i>	85
CAPITOLUL VIII	
<i>În care...</i>	101
CAPITOLUL IX	
<i>În care una, alta</i>	121

CAPITOLUL X

În care Mike îl învață pe Paul Fredunio să zboare.... 135

CAPITOLUL XI

***În care titlul se va da la sfârșitul capitolului,
din motive obiective*** 153

CAPITOLUL XII

În care Mike. Sau nu..... 173

CAPITOLUL XIII

În care Mike începe să povestească prin ce a trecut ... 187

Epilog 207

CAPITOLUL I

În care aflăm cum stă treaba

Era genial și se născuse pentru a uimi o lume întreagă. La vârsta de 5 ani putea să cânte trei cântece diferite în același timp. La instrumente muzicale diferite! La vârsta de 13 ani putea să piloteze cinci tipuri de avion și unul de elicopter. Nu pe toate odată, deși ar fi vrut să încerce. La vârsta de 14 ani făcea țandări recordul mondial la meciuri de șah câștigate într-un simultan. La doar 15 ani dispărea fără urmă încercând să traverseze Pacificul într-o balie de plastic, folosind o strecurătoare drept vâslă. Posibil să fi fost de vină și faptul că începuse traversarea Pacificului de pe coasta de est a Statelor Unite... Căutările au durat un an și au implicat armate din 35 de țări, două provincii din China și un cătun din Congo. Apoi au fost abandonate. Mike Wesome dispăruse fără urmă. Dealtfel, pe apă nici nu e greu să dispari fără să lași urme. Mângâiați doar de gândul că, dacă nu l-au găsit, e posibil să fie în viață, părinții lui Mike povesteau cui voia să le mai ia un interviu pe bani frumoși cât de genial era Mike și cât de recunoscători sunt ei față de Dumnezeu pentru că le-a dat șansa de a-l cunoaște.

— Mamă, tată, o să vă fac să fiți din nou mândri că aveți un fiu, le spunea Jack, fratele mai mic al lui Mike, al lui Frank, al lui Billie și al lui Mathew, pentru că familia Wesome avusese cinci băieți. Acum tot cinci avea, doar că numai patru erau vizibili. Nu că Mike ar fi fost invizibil. Era doar dispărut.

Uneori, în serile lungi de vară, care urmau unor dimineți de durată normală și a unor după-amiezi medii, domnul și doamna Wesome stăteau în scaunele-balansoar, pe verandă, și priveau într-o oglindă prinsă la înălțime, în vârful unui par, apusul de soare din spatele casei. Sperau să-l vadă pe Mike apărând în zare, ca în western-urile la care se uitau cu schimbul, pentru că aveau un singur televizor. Ideea cu oglinda îi venise domnului Wesome după ce observă că veranda era spre est, și nu spre vest, deși el construise casa cu mâinile lui. Și cu instrumente. Și ciment. Și lemn. Și cuie, șuruburi, bolțuri, burlane, termopane etc. „Multe îi mai trebuie omului la casa lui”, cugeta uneori domnul Wesome.

Doamna Wesome era o femeie între două vârste. La început nu fusese așa. Când era întrebată câți ani are, alegea vârsta mai mică. Înaltă, cu părul de culoare grăului de-abia încolțit, trecea drept o mamă frumoasă. Ca femeie, părurile erau împărțite între grupuri de oameni care credeau la fel. Dar domnul Wesome nu pentru frumusețe o luase, ci pentru că avea bani mulți de dat înapoi unor cămătari care își avea sediul în singura bancă din orașelul în apropierea căruia locuiau, și pentru că stătea cu părinții într-o rulotă închiriată. Domnul Wesome, înalt, chiar deșirat, cu ochi de un verde incert, păr cu cărare lată de o

palmă pe mijloc și sprâncene stufoase, ar fi fost un om de afaceri de succes dacă nu ar fi dat faliment de fiecare dată.

Într-o zi, Frank, Billie, Mathew și Jack i-au spus fără ocolișuri:

— Tată, noi vrem să pornim în căutarea lui Mike. Dă-ne binecuvântarea ta, banii ascunși cu grijă în spatele semineului, la trei inci de marginea de sus și zece de cea din stânga, într-o nișă secretă din perete, camioneta, pușca de vânătoare, lansetele, aparatul de filmat și câinele. Ne vom hrăni cu ce vom vâna și cu ce vom pescui.

— Și banii, pentru ce? întrebă tatăl lor.

— Pentru una, pentru alta... îngăimă Frank.

— Fii sigur că e pentru una sau pentru alta, tată! zise Billie, tare și convingător, ca unul care gândește puțin, dar sănătos. Niciodată pentru unul sau pentru altul, poți să fii sigur de asta.”*

Domnul Wesome se gândi o clipă, apoi spuse.

— Bine, fie, binecuvântarea și camioneta vi le dau. Mergeți, dar, în pace, fiii mei, și aduceți-l acasă pe rătăcitorul Mike. Numai tu, Jack, mezinul familiei, o să rămâi cu noi, pentru a avea cine să ne aducă un blid cu de-ale gurii și o cofă cu apă rece, la bătrânețe.

* În limba engleză nu există diferențe de gen, deci *una* și *unul* sună la fel, dar pentru că traducerea mot-a-mot a textului original nu ar fi păstrat umorul, s-a tradus în spiritul și nu în litera textului. Iată varianta originală: „*Then, what do you need money for?*” *their father asked.* „*Just in case*”, Frank mumbled his answer. „*Yeah, pops, like a suitcase or like a briefcase*”, Billie said, loud and proud of himself. „*Not like a staircase or a bookcase, rest assured!*” (n.tr.).

Zicând acestea, tatăl închise cartea de basme rusești a lui Afanasyev*, de unde se inspirase pentru cuvintele de mai sus, tradusă în engleză de un călugăr grec-ortodox și tipărită în Mexic, apoi intră în casă. Frank, Billie și Mathew își luară la revedere de la Jack și plecară în căutarea fratelui genial. Jack intră după tatăl său. Se duse drept la el – casa era construită în stil vagon – și-i zise.

— Tată, să nu-ți fie teamă. Voi fi cât Mike, Frank, Billie și Mathew la un loc.

Taică-său se uită îngândurat la cele o sută de kilograme vorbitoare din fața sa, și spuse:

— Fiule, să știi că de acest lucru mă tem și eu.

* Alexandr Nicolayevich Afanasyev (1826-1871) a fost un cunoscut culegător de folclor rusesc. A cules și publicat mai mult de 600 de basme (n.tr.).

CAPITOLUL II

În care Jack primește un sfat bun

La momentul dispariției lui Mike, Jack avea 13 ani. Vesel din fire, plânse două luni întregi plus o săptămână din luna următoare după fratele său dispărut. Acum, la aproape 14 ani, încă mai avea speranțe că, într-o zi, Mike va intra în camera lui și-i va arunca o găleată cu apă în cap, cum făcea de obicei. Era gluma lor favorită. Uneori arunca doar apa.

Stătea pe pat, cu un album de fotografii în mâini. Fuseseră scoase chiar de el la imprimantă, pe hârtie reciclată. Lacrimi de dimensiuni medii se rostogoleau cu zgomot pe obrajii dolofani și cădeau pe pozele în care Mike ba cânta la cele trei instrumente, ba pilota un avion, ba juca șah, ba cânta din nou. De fapt, Jack știa pozele pe de rost pentru că, de atâtea lacrimi câte căzuseră pe ele, arătau mai mult a picturi abstracte în care culorile se amestecau haotic, în afară de cele alb-negru, în care albul și negrul se amestecau fără prejudecăți.

Patul lui Jack era așezat lângă fereastră, lipit de peretele în care fusese construită aceasta. Pe cel opus era un poster cu momentul în care Mike se pregătea să

părăsească New York Harbour*. Zâmbea fotogenic și optimist, cu strecurătoarea într-o mână și cu degetele de la cealaltă arătând semnul victoriei. Într-un colț al camerei, chitara electrică a lui Mike aștepta cu speranță să-i fie din nou dezmiardată corzile. Jack nu se atinsese de ea până acum, în semn de respect față de Mike. Voia să-l facă mândru pe fratele său înmânându-i-o, la iminenta întoarcere a acestuia, și zicându-i: „Iată, frate, chitara ta exact așa cum ai lăsat-o! De fapt, nu chiar cum ai lăsat-o, fiindcă a trebuit să o câștig prin luptă de la frații mei mai mari. În fine, nu chiar luptă, că ei dădeau și eu urlam cât mă ținea gura. Da' nici eu nu am fost mai prejos: am urlat până ce s-au săturat să mai dea în mine. Am tăcut doar pentru că Mathew m-a lovit cu chitara în cap și am leșinat. Când mi-am revenit, am găsit-o în colțul camerei. Avea trei corzi rupte și era ciobită pe alocuri, dar era la mine! Acum, poftim, ia-o! Sunteți din nou împreună!”

Lui Jack i se păru că îl strigă chitara. Întorse capul spre ea ușor-ușor, ca să nu o sperie, în cazul în care chiar prinsese viață. Pe fața mare și rotundă, ca o lună plină la perigeu, se putea citi groaza. Nu, n-avea cum să fi prins viață! Asta e doar în cărți. De fapt, doar în filme, că el nu citea niciodată. Își reveni și, cu mișcări executate la viteză normală, luă chitara cu mâna stângă. În dreapta încă mai ținea albumul cu poze.

— O să fii mândru de mine, frate! zise el, arătând chitara unui curcubeu neregulat care fusese cândva o fotografie a fratelui său. O să fii mândru!

* Portul New York, parte a portului New York și New Jersey, aflat la gura de vărsare a râului Hudson în Oceanul Atlantic (n.tr.)

Îl năpădiră din nou lacrimile. Dădu să le șteargă cu mâna stângă, dar uită chitara în ea și se tăie cu cele trei corzi care îi mai rămăseseră. Trei tăieturi paralele sub ochiul stâng. Se duse repede în baie, cu tot cu chitară și album. Se uită în oglindă. Tăieturile îl făceau să arate ca un luptător trecut prin multe bătălii. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, dar acum era o cu totul altă emoție. Se simțea bărbat puternic, în pragul celei mai grele misiuni.

— Da, frate, sunt gata pentru această misiune! zise, forțându-și corzile vocale să sune ca și cum ar fi fost ale unui viking cu înfățișare sălbatică. Da, frate, n-o să te dezamănesc... Să fiu a' dracu' ce ustură!

Lacrima din ochiul stâng ajunsese la tăieturi, iar sarea din ea îi readuse lui Jack vocea lui normală, de adolescent sedentar și obez. De durere, aruncă ce avea în mâini. Se repezi la chiuvetă și își stropi repede fața cu apă rece. După ce se liniști, luă chitara din cadă, unde aterizase. O luă pe rând, mai întâi corpul, apoi gâtul... Ar fi luat și albumul, dar ar fi însemnat să bage mâna în vasul veceului, așa că, cerându-i să îl ierte, ca pe la o persoană dragă aflată în moarte cerebrală și pe care te-ai hotărât să o deconectezi de la aparate, trase apa. Apoi, imediat după aceea, hotărât și dârz, aduse mopul și o găleată. Albumul înfundase veceul.

Când Jack intră în bucătărie, doamna Wesome tocmai scotea din cuptor o tavă cu fursecuri. Pipăi câteva și, scoțând sunete de mirare și admirație, printre care „wow”, „man”, „unbelievable”, „son of a bitch”, „ $e=mc^2$ ” și „Trump me!”* spuse ca pentru ea:

* Serie de cuvinte care arată mirarea doamnei Wesome: „uau!”, „omule!”, „de necrezut!”, „fiul cătelei!” (echivalentul a „să fiu al

— Uită, că rețeta are dreptate. Nu se coc dacă nu aprinzi aragazul.

Le puse înapoi și, de data aceasta, urmă instrucțiunea referitoare la coacerea fursecurilor.

— Mamă, trebuie să ducem chitara aceasta la reparat. Voi învăța să cânt la ea. Voi fi un as al chitarei, ca Mike. Și încă mai mult de-atât: voi fi Mike!

Maică-sa luă bucățile de chitară din mâinile lui, le puse pe masa din mijlocul bucătăriei și îl îmbrățișă dragăstos.

— Puiul mamei, zise ea mângâindu-l, ești prea prost și prea lisplit de coordonare ca să fii Mike sau măcar puțin ca el. Ai IQ-ul unei bucăți de ciment din zidul Berlinului, ceea ce te face, oricum, mai inteligent decât dacă l-ai avea cât a unui fragment din gardul Amex*. Singurul lucru remarcabil este că poți adăposti trei oameni în toată firea la umbra ta.

Jack se desprinsese brusc din brațele mamei sale. O privi cu neîncredere preț de o secundă și jumătate, apoi, entuziasmat, zise:

— Chiar crezi că e ceva remarcabil în legătură cu mine? Wow, mulțumesc, mamă! mai zise, și se cuibări din nou în brațele ei.

naibii!” în acest context), „ $e=mc^2$ ” și „Trump-ește-mă!” (joc de cuvinte în care numele președintelui american Trump ține locul unui cuvânt vulgar din limba engleză, care se folosește în înjurături – n.tr.)

* Gardul dintre USA și Mexic, cunoscut și sub numele de Amex, o combinație a numelor America și Mexic; autoarea face aluzie, probabil, la faptul că nivelul de educație al populației care trăiește în apropierea graniței dintre SUA și Mexic este, de-o parte și de alta, mai scăzut (n.tr.)

A doua zi, după o noapte în care se frământase așa de mult că făcuse scobitori din scândurile patului, Jack bătu la ușa prietenului său cel mai bun, Alan. Pe lângă faptul că îi lega o prietenie încă de când mergeau de-a bușilea, erau și rude, sau cel puțin așa pretindea Alan. „Ce fel de rude suntem?” îl întreba, uneori, Jack. „Nu știu exact, dar am auzit-o pe mama vorbind, câteodată, de un unchi, un străbunic, un... ceva, pe care-l chema Adam”, răspundea acesta de fiecare dată. Într-o zi, când erau mai mici, Jack avu ideea să ia cartea de telefon și să-i sune pe toți cei pe care-i chema Adam, întrebându-i dacă erau unchiul lui și a lui Alan. Sau străbunicul. Sau... ceva. Din peste o sută de telefoane, găsiră un unchi care pretindea că străbătuse deșertul Sahara călare pe un aspirator, un străbunic care știa să vorbească la telefon prin semne și un șofer de dubiță fără geamuri care îi invită acasă la el, pentru bomboane și suc de portocale. Ei ar fi vrut să accepte invitația, dar șoferul închise telefonul în timp ce Jack striga, cu receptorul în mână, la taică-său, care era în garaj: „Tăticule, ne-a invitat un nenea la el acasă, pe mine și pe Alan. ‘Cică să venim singuri, fără să spunem nimănui unde ne ducem. A întrebat dacă nu avem și niște whisky prin casă. Plus ceva iarbă. Pot să iau niște gazon din fața casei?’”

— Hai, Alan, deschide ușa. Știu că ești înăuntru! zise Jack ciocănind din nou.

Alan deschise cu precauție. Nu larg, ci doar cât să vadă cine e.

— Cum ai ajuns aici? îl întreabă el în șoaptă – un amestec de ton conspirativ și groază.